

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Бургас, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на десети декември през две хиляди двадесет
и първа година в следния състав:

Председател: Катя Й. Господинова

Членове: Светлин Ив. Иванов
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Павлина Д. Костова
в присъствието на прокурора Р. Г. Д.
като разглежда докладваното от Светлин Ив. Иванов Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20212100601169 по описа за 2021 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по повод протест на прокурор в Районна
прокуратура Бургас, Териториално отделение Айтос, против Присъда № 260004 от
06.10.2021г., постановена по НОХД № 478/2020г. по описа на Районен съд-Айтос, с която
подсъдимата Р. Д. Х. ЕГН ***** била призната за невинна в това, че на неустановена
точно дата в началото на месец юни 2020 година, следобед, в село М., община А., Б. област,
от еднофамилна къща, собственост на Р. А. Б., находяща се в югоизточната част на същото
село, прониквайки през отворен прозорец на стая на първия етаж, отнела чужди движими
вещи - пари в брой, а именно суми в размер на 2 500.00 лева (от които 2000 лева в банкноти
с номинал по 100.00 лева и 500.00 лева в банкноти с номинал по 50.00 лева) и 80.00 лева в
банкноти с номинал по 20.00 лева, или общо 2 580.00 лева, от владението на Р. А. Б. и Н. А.
Б., двамата от село М., община А., без съгласието им, с намерение противозаконно да ги
присвои, поради което и на основание чл. 304 от НПК съдът я оправдал по повдигнатото □
обвинение за извършено престъпление по чл.194 ал.1 от НК.

В протеста и допълнителните съображения към него се съдържат оплаквания за
неправилност на присъдата, тъй като същата била постановена в противоречие със
събраните по делото доказателства. Съдът неправилно кредитирал с доверие обясненията на
подсъдимата и показанията на свид. М. Р., с когото същата живеела съвместно, а
същевременно незаконосъобразно подценил и negliжирал показанията на пострадалия свид.
Р. Б. и ангажираните с полицейската проверка по случая свидетели Т. и Б., които

подкрепяли обвинението. Некоректен бил изводът на съда, че отнетата от дома на семейство Б. парична сума не била установена по размер. Оспорват се и възприетите в мотивите към присъдата обстоятелства, според прокурора неподкрепени от доказателствата по делото, свеждащи се до следното: в досъдебното производство подс. Х. направила самопризнание поради страх и заплаха; около процесната дата свид. Р. и подсъдимата работели като берачи на череши и получавали съответно възнаграждение; в дома на подсъдимата, преди същата да бъде отведена в полицейското управление, бил извършен обиск; произходът на средствата, с които подсъдимата и семейството □ разполагали, бил установен. Избирателното кредитиране на заявеното в показанията на свидетелите довело до неправилна оценка на доказателствената съвкупност. Претендира се отмяна на оспорената присъда и постановяване на нова, с която подс. Х. да бъде призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение в извършване на престъпление по чл.194 ал.1 от НК.

По делото е постъпило възражение от подс. Р.Х., чрез служебния □ защитник – адв. Д.С. от АК-Бургас, срещу протеста, с което последователно и подробно се оспорват изложените в последния доводи. Сочи се, че присъдата била обоснована, тъй като в мотивите си съдът внимателно бил изследвал всички обстоятелства по делото и кредитирал с доверие само обективните източници на фактически данни, въз основа на което извел и правилните правни изводи. Показанията на полицейските служители си противоречали помежду си, а също и били в конфликт с показанията на останалите свидетели по делото. Правилно съдът бил приел, че в дома на подс. Х. бил извършен обиск, за който липсвал протокол, и при който не били установени никакви парични суми или други ценности, като за този обиск свидетелствали не само подсъдимата и свид. Р., но и пострадалият Р.Б.. Свид. У. Б., който видял подсъдимата в къщата си, също твърдял, че в ръцете □ не бил видял пари или други вещи. Твърдените от обвинението обстоятелства – заплащането от страна на подс.Х. на големи парични вноски по кредитите си и изплащането на натрупаните в хранителния магазин големи сметки, както и даването от подс.Х. и свид. Р. на подарък за годеж в размер на 500 лева, били оборени с категоричност от показанията на свид. И. М., И., Й. и Г.М.. Основателно било прието също, че подс. Х. признала в досъдебното производство за извършеното от нея престъпление, тъй като същата се страхувала от насилие от страна на полицейските служители и желанието □ да се прибере при децата си. По делото били налице само необосновани предположения, че подс. Х. била извършила престъплението, но не и доказателства за това, поради което се предлага протестът да бъде оставен без уважение, а оспорената присъда, като правилна и законосъобразна, да бъде потвърдена.

Във въззивното съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура Бургас поддържа така подадения протест. Сочи, че когато свид. У. Б. видял подс. Х. в дома си на 25.06.2020г., не били установени никакви следи от взлом по врати и прозорци, което давало основание да се предположи, че дни преди това, когато паричната сума била отнета, подс. Х. била проникнала по същия начин – през отворен прозорец. От приобщените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля М. Р. се установявало, че подс.Х. била признала пред него за извършеното престъпление и дори два пъти му била дала сумите от

500 и 700 лева. Промяната в показанията му пред районния съд очевидно били с цел оневиняване на подсъдимата.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция подс. Х., редовно призована, не се явява. Защитникът □ – адв. С., след повторно изложение на описаните във възражението обстоятелства, моли първоинстанционната присъда да бъде потвърдена като правилна, законосъобразна и постановена при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Бургаският окръжен съд, след цялостна въззивна проверка на присъдата в предмета и пределите по чл. 314 от НПК, независимо от основанията, посочени от страните, намери протеста на прокурора за процесуално допустим, тъй като е подаден в установения в чл.319 ал.1 от НПК преклузивен 15-дневен срок, от легитимиран да обжалва субект, срещу подлежащ на въззивен контрол по реда на Глава XXI от НПК съдебен акт, и пред надлежния съд. Преценен по същество, протестът е изцяло неоснователен.

Според въззивния съд, по делото, по предвидения в НПК ред и форма, са събрани достатъчни в обемно и съдържателно отношение доказателства, позволяващи правилното му решаване. След самостоятелна проверка и анализ на доказателствената съвкупност, настоящата инстанция установи съвпадащи с възприетите от първата инстанция фактически положения, а именно:

Подсъдимата Р. Д. Х. ЕГН ***** е родена в гр. **** и е с постоянен адрес - *****, община *****. Тя е ***** гражданка, с ***** образование, *****, ***** и е неосъждана.

Свид. Р. Б. живеел в къща, находяща се в с.М., община А., заедно със семейството си – съпругата му - свид. Н. Б., и синът им - свид. У. Б.. В дома си, на рафт в гардероб в спалнята, свид. Р. и съпругата му държали парична сума, събирана от получени от тях доходи, и които използвали за заплащането на различни разходи в домакинството. На 14.06.2020г. свид. Р.Б. видял, че паричните суми – поставените в плик 2 500 лева, и отделно 80 лева, били на мястото си на рафта. На 16.06.2020г. сутринта, свидетелят установил, че парите липсвали. Тъй като другият син на свид.Р.Б. страдал от психично заболяване и понякога се случвало различни вещи да бъдат размествани от него в дома му, не сигнализирал в полицията.

На 25.06.2020г., около 13.00 часа, малолетният свид. У. Б. бил сам на двора на дома си. След като влязъл в къщата установил, че в нея се намирала подс. Х.. В отговор на зададения □ от свидетеля въпрос тя посочила, че видяла крадец в дома му, след което си тръгнала. Свид. Б. се обадил на баща си – свид. Р. Б., и му разказал за случилото се, при което последният накарал сина си да провери за липсващи пари от мястото, на което ги държали в дома си. Свид. У. Б. извършил проверка, но не установил липсващи суми. Междувременно свид. Р. Б. сигнализирал в РУ-Айтос за случилото се, както и се обадил на майка си и я изпратил при сина си. Малко по-късно в дома на сем. Б. пристигнали полицейските служители – свидетелите Е. Б. и И. К.. След проведена беседа със свид. У. Б., те се отправили към къщата, в която живеела подс. Х.. Видели я на улица в селото и заедно с нея отишли до дома □, влезли вътре и претърсили имота за скрити парични суми, но след като не установили такива, отвели подс. Х. в РУ-Айтос.

Изложените фактически положения въззивният съд изведе от гласните доказателства - показанията на свидетелите Р. Б. (включително и приобщената на основание чл.281 ал.4 вр.

ал.1 т.1 от НПК част от показанията му, дадени в хода на досъдебното производство), Н. ., У. Б., Г. М., И. М.-Д., М. Р. (включително и приобщените на основание чл.281 ал.4 вр. ал.1 т.1 от НПК негови показания от досъдебното производство), Е. Б., М. Т., И.И., А. Й., Ж. Д., отчасти от обясненията на подсъдимата Х., които, макар твърде лаконични, съдържат потвърждение на факта, че е била в къщата, както и от справката за съдимост на подсъдимата.

Настоящият състав изцяло споделя изводите, до които е довел осъщественият от районния съд доказателствен анализ, тъй като аналитичната дейност е извършена в съответствие с разпоредбите на процесуалния закон (чл.13, чл.14 и чл.107, ал.5 от НПК) и при спазване правилата на формалната логика. Всички доказателствени източници са изследвани обстойно, поотделно и заедно, и са тълкувани според точното им съдържание, без то да бъде извращавано, подценявано или надценявано от съда, което е спомогнало за извеждане на правилната фактическа обстановка. В действителност показанията на всички свидетели по делото, с изключение на конкретна част от тези, дадени от свидетеля Б., са изцяло непротиворечиви. Също така тези показания, отново без дадените от Б., правилно са били оценени от съда като обективни, изложени добросъвестно, нестрадащи от вътрешни противоречия, и в известна степен взаимно допълващи се, но единствените релевантни за делото факти, които се установяват от тях, са следните: в периода 14-16.06.2020г. свид. Р. Б. забелязал липсата на паричната сума от 2 580.00 лева, за която липса не е съобщил на органите на МВР, и сумата впоследствие не е била открита; на 25.06.2020г. подс. Х. се е намирала в дома на семейство Б. и е била непосредствено заварена там от малолетния свид. У. Б., но на тази дата от дома на семейството не са открити никакви липси, включително на пари; при извършеното от полицейските служители свидетелите Б. и К. фактическа претърсване на подс.Х. и в дома □ не били открити пари и други непринадлежащи □ вещи. Твърдението на свид. У. Б., че влизайки в дома си е заварил там подс. Х., не се оспорва. Самата подсъдима признава, че на 25.06.2020г. е посетила дома на пострадалия, но с категоричност отрича на същата дата или в по-ранен период да е отнемала вещи, включително парични суми. В показанията си свид. У. Б. сочи също, че когато видял подсъдимата, в ръцете си не била държала нищо, били празни. От показанията на полицейския служител Б. също не се установява в дома на подсъдимата или у нея да са намерени каквито и да било парични суми. Предвид отправеното с протеста възражение, тук е моментът да се посочи, че правилно районният съд е приел за доказано, че на 25.06.2020г. свид. Б. и И. К. - инспектор в РУ-Айтос, са извършили своеобразно претърсване по смисъла Раздел V, Глава четиринадесета (чл.159 и сл.) от НПК, тъй като са влезли в дома на подс. Х. и са претърсили обитаваното от нея помещение, включително са отворили и хладилника □. Казаният извод за действията на полицейските служители намира своята доказателствена подкрепа не само в показанията на свид. Р., но и в тези на пострадалия Р.Б.. Последният сочи, че след като се прибрал в дома си, разговарял с посочените полицейски служители, които му казали, че влезли в дома на подсъдимата и проверили всичко, но парични суми не били установени, като заявили - „даже хладилникът беше празен, нямаше пари“.

Правилно показанията на полицейските служители, разпитани в хода на съдебното следствие, не са използвани при изграждане на фактическата обстановка. Свид. Б. твърди, че няма спомен относно множество релевантни за делото обстоятелства – нито паричната сума, която пострадалите са му заявили, че е отнета от дома им, нито дали е извършил претърсване в дома на подсъдимата (и какво е установено, ако е осъществено такова), както и къде, кога и при какви обстоятелства подсъдимата е признала за сторена от нея кражба. Показанията на свид. М.Т. не допринасят по никакъв начин за разкриване на обстоятелствата, включени в предмета на доказване, поради което не следва да бъдат допълнително обсъждани. Този свидетел посочва единствено, че е разбрал от колегите си – свидетелите Б.и К., че подс. Х. била признала за влизането си в къщата. От така пресъздадените изказвания на подсъдимата обаче не може да се установи конкретният момент, визиран от нея - дали е влязла на 26.06.2020г. в дома на пострадалите (за което отсъства спор по делото), или в по-ранен момент, когато е настъпила липсата на паричната сума.

Относно останалите, изложени в обвинителния акт обстоятелства – завишеният стандарт на живот на подсъдимата и семейството □ в сравнение с предходни моменти, изплащането на кредити и натрупаните в хранителния магазин в селото задължения и предоставения подарък за годеж, най-напред следва да се посочи, че според настоящия състав те не представляват доказателства, било то и косвени, за извършване на соченото от прокурора престъпление, а след това – че тези твърдения са изцяло оборени от доказателствената съвкупност. Свид. Г., собственик на хранителния магазин, ясно твърди, че подс. Х. е изплатила задълженията си към нея, но те са били в размер на около 30.00 лева, каквито е имала неколнократно преди инкриминираната дата, а това със сигурност не предполага увеличение (драстично или не) на приходите □ вследствие на извършена от нея кражба. Служителят в дружеството, предоставяло кредити на подсъдимата, също свидетелства, че месечните вноски, често просрочени, били в размер на не повече от 20.00-30.00 лева, а стойността на всеки от теплените от подсъдимата в различни периоди от време кредити била около 100.00 лева, т.е. и тук гласните доказателства оборват твърденията на прокурора, че с част от отнетата паричната сума от дома на пострадалия Р.Б., подс. Х. изплатила кредита си. От показанията на свидетелите Й., Д. и И. се установява, че по повод годежа на дъщерята на последния, подс. Х. и свид. Р. са предоставили подарък – парична сума в размер на около 100-200 лева, а не сочената от обвинението сума от 500 лева. Свид. Р. е разполагал с източник на доходи и произходът на сторения от него и подсъдимата подарък е изцяло обясним. В подкрепа на горното са и твърденията на свид. И., според когото в деня преди мероприятиято (годежа), той и свид. Р. получили възнаграждение за положения от тях труд в гр. София. В последна сметка, както вече беше изяснено, дали свид. Р. изначално е разполагал с парични средства, както и техният произход, не е предмет на настоящото производство, поради което и множеството възражения на прокурора в този смисъл са напълно лишени от основание. Изрично следва да се подчертае, че обстоятелството дали този свидетел е работел като „черешоберач“, арматурист, или и двете, или пък изобщо не е полагал труд около очертанятия от прокурора период на извършване на

деянието, не може по никакъв начин да служи като доказателство, че подс. Х. е извършила престъпление.

От всичко горепосочено е видно, че районният съд е достигнал до правилния и законосъобразен извод за недоказаност на повдигнатото спрямо подс. Х. обвинение за престъпление по чл.194 ал.1 от НК, в резултат от което на основание чл. 304 от НПК я признал за невинна. Положителната оценка относно достоверността на показанията на свидетелите Р.Б. и Н.Б. мотивира настоящият състав да приеме, че семейството наистина е съхранявало парична сума в размер 2 580 лева на рафт в гардероба в спалнята си, както и че от 16.06.2020г. парите са липсвали, но доказателства, че тази липса се дължи на извършено престъпление не се установиха по делото. Присъствието на подсъдимата в дома на пострадалите 10 дни, след като свид. Р.Б. узнал за изчезналите парични суми, не може да обоснове извод, че парите са отнети от Х..

И в пледоарията пред първоинстанционния съд, и в протеста си районният прокурор сочи, че подсъдимата била сторила самопризнание за извършеното от нея престъпление, което се подкрепяло от разказа на полицейските служители. След като обясненията на подсъдимата, дадени в досъдебното производство, не са приобщени по съответния ред по делото и същите не могат да се използват като годно доказателство за изграждане на фактически изводи, единствените показания в този смисъл са изложените от свид. Б. и те са следните: „Ние говорихме с нея (с подсъдимата)...каза, че е взела парите....Ние не я убеждаваме за нещо, тя си каза, че е влизала.“ (л.94, лице и гръб, от НОХД 478/2020 по описа на АРС). Тези твърдения, обективирани в протокола от съдебно заседание, единствени могат да се считат за подкрепящи обвинението, но с резервата, че с производни свидетелски показания се възпроизвеждат извънпроцесуални изявления на подсъдимата, дадени в неизвестен момент, място и обстоятелства, и без никакви данни преди признанието на Х. да са били разяснени правото да откаже да дава обяснения и правото да има защитник, най-малко в качеството на заподозряна в извършването на престъпление. Изграждането на обвинителна теза само върху тези данни е не само несъстоятелно, но е и проява на абсолютно negliжиране на установените в процесуалния закон стандарти и правила за доказателствена обезпеченост на обвинението. По делото не е налице нито едно друго доказателство, което да сочи, че в инкриминирания с обвинителния акт период подсъдимата е била в дома на пострадалите, още повече да е отнела някаква парична сума. Коректно защитата сочи, че отразените в обвинителния акт обстоятелства относно деянието, механизма на извършването му и изобщо авторството, представлява предположение на прокурора, като според настоящия състав може да се допълни, че то (предположението), освен изцяло необосновано, предвид липсата на подкрепящи го доказателства, е изградено изключително върху предположения на други лица, които видно от твърденията им изначално не са имали основания за изграждането му. Съблюдавайки императивната разпоредба на чл.303 ал.1 от НПК, коректно съдът е посочил, че осъдителната присъда не може да почива на предположения, а настоящият случай безспорно е такъв.

Досежно упрека в протеста, че присъдата се „крепяла“ на прието за доказано

осъществено от полицейските служители физическо и психическо въздействие над подсъдимата и свид. Р., е необходимо да се уточни следното: присъдата е постановена въз основа на всички доказателства по делото, които в своята съвкупност еднозначно сочат, че подсъдимата не е извършила престъплението. Както беше изяснено обясненията на Х. в хода на разследването по досъдебното производство не са били приобщени в съдебното производство, следователно по делото не е налице самопризнание от нея, което да бъде тълкувано от съда. По-нататък, от доказателствената маса се установява, че полицейските служители са извършили множество действия в нарушение на Наказателно-процесуалния кодекс и на Закона за Министерството на вътрешните работи. Освен осъщественото и обсъдено по-горе претърсване, за което са налице множество доказателства, на 26.06.2020г. подс. Х. е била фактически задържана и отведена в сградата на районното полицейско управление, за които принудителни действия също не са били изготвени съответните документи, респ. липсват писмени доказателства по делото - заповеди за задържане, протоколи от извършен преглед на задържаното лице, от обиска му и т.н. В подкрепа на този извод са не само показанията на свид. Р., но дори и тези на свид. Б., който многократно посочва, че на казаната дата подсъдимата била задържана – „...После беше задържана (подсъдимата)...не си спомням дали аз я задържах...когато я задържахме не ни каза, че има малко дете...на този ден доведохме подсъдимата в РУ-Айтос“ (л.94, гръб, абзац четири, изр. първо от първоинстанционното съдебно производство), т.е. полицейските служители по непозволен начин са извършили иначе допустими от закона, а в някои случаи и задължителни действия, без да предоставят на подсъдимата нито един от следващите тези действия документи и възможност да се защити. Въз основа на обсъдените данни може да се направи обосновано предположение, че реализираното от полицаите поведение в определена степен е породило притеснение и страх у подсъдимата, вследствие на което е възможно тя да е заявила обстоятелства, за които тогава е преценила, че ще доведат до нейното по-бързо освобождаване. Така приетото от настоящия състав, наред с изложеното от свид. Р. при разпита му в съдебното производство пред районния съд, значително разколебава достоверността на депозираните от Р. в досъдебното производство свидетелски показания, които правилно не са кредитирани от проверявания съд, а са ценени единствено показанията му, дадени в съдебното следствие.

Независимо от изложеното, дори подсъдимата в действителност да е признала вина за стореното, както твърди в показанията си свид. Б., нейното извънпроцесуално признание и производните от него показания на свидетеля не надмогват изричната забрана осъдителната присъда да се основава само на признанието на дееца, съгласно разпоредбата на чл.116 ал.1 от НПК.

При установената липса на процесуално годни и достатъчни по обем и съдържание доказателства за тезата, че подс. Х. е извършила престъплението, в което е обвинена, т.е. авторството на деянието не е доказано по несъмнен и категоричен начин, както повелява разпоредбата на чл.303 ал.2 от НПК, единствената законосъобразна възможност за съда е била да признае подсъдимата за невинна и да я оправдае по обвинението за престъпление по

чл.194 ал.1 от НК, както първата инстанция е сторила. Доколкото не е установено подсъдимата да е реализирала обективните признаци на престъплението, изследването на субективната страна на деянието е безпредметно.

При цялостната служебна проверка на правилността на атакуваната присъда по реда на чл.314 ал.1 от НПК, въззивният съд не констатира допуснати от първата инстанция нарушения на материалния закон или на процесуалните правила, налагащи нейното изменение или отмяна, което изисква тя да бъде потвърдена.

Така мотивиран, на основание чл.338, във връзка с чл.334 т. 6 от НПК, Бургаският окръжен съд, I въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260004 от 06.10.2021г., постановена по НОХД № 478/2020г. по описа на Районен съд-Айтос.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____